

Jak to vidí Milo

Velký příběh o malém chlapci, který vidí svět trochu jinak

Virginia Macgregorová

MLADÁ FRONTA

Jak to vidi MiLO

Virginia Macgregorová

MLADÁ FRONTA

Přeložila Helena Hartlová

Copyright © Virginia Macgregor 2014
First published in Great Britain in 2014 by Sphere,
an imprint of Little, Brown Book Group
Translation © Helena Hartlová, 2014

*Dvěma lidem, kteří ze mě svou láskou udělali spisovatelku:
mamince a mému nejdražšímu muži Hughovi.*

Poděkování

V 00.17 dne 2. října 2012 mi jedna mimořádně talentovaná mladá žena změnila život: byla to moje báječná agentka Bryony Woodsová. Bryony lépe než kdokoli jiný chápe podstatu mého psaní, má výjimečný cit pro detail, fantastický obchodní mozek a je výkonnější než Mary Poppins – děkuji ti za všechno, Bryony.

„Tým Milo“ v nakladatelství Little, Brown využil všech svých kouzel, aby přivedl na svět jednoho neobyčejného klučinu: děkuji vám. Byli to Manpreet Grewal, můj výjimečný redaktor. Sophie Burdessová, která navrhla pozoruhodnou obálku. Thalia Proctorová, jejíž ostrůvčí zrak mi pomohl nechat Mila jiskřit životem. Ohromující duo z propagace a marketingu Kirsteen Astorová a Emma Williamsová, které přispěchaly se svými tlampači a nechaly Milův hlas přehlušit okolní rámus. A tým pečující o práva, který Mila posadil do letadla, vzal ho na cestu kolem světa a naučil ho mluvit několika zajímavými novými jazyky.

Na osobní notě děkuji báječným mladým mužům a ženám z mé skupiny tvůrčího psaní ve Wellington College: vaše povzbuzování pro mě tolik znamená. Nepřestávejte psát! Helen Dahlkeová, Liz Martinezová, Joanno Seldonová a Jane Cooperová – děkuji vám, moji písíci kamarádi. Děkuji mamince, která ve mě věřila jako ve spisovatelku od chvíle, kdy jsem udržela tužku. Děkuji Anne Holtzové a Tatě Suzanneové za to, že mě mají rády a jsou mojí rodinou. Děkuji Windmill, že mě udržuje v chodu. Děkuji Viole a Sebastianovi, svým bílým kočičím přátelům, kteří mi během dlouhých dnů za psacím stolem obstarávají teplo, lásku a zábavu. A konečně děkuji mému milovanému manželovi, mé spřízněné duši a prvnímu čtenáři – Hughu, svět si jednoho dne všimne, jak jsi skvělý.

1

Milo

Milo seděl na podestě mezi schody u stolku s počítačem a poslouchal sss-syčení hasičské stříkačky na příjezdové cestě. Teprve před chvílí pustili hasiče zadním vchodem do domu.

„Chci, abys mi našel seznam pečovatelských domovů,“ řekla mamka.

„Nemohla by babička zůstat do Vánoc?“

Babička byla vlastně tatková babička a Milova prababička, všichni o ní ale mluvili prostě jako o babičce.

Milo pootočil hlavou a díval se na řetěz s vánočními světýlky, který omotal kolem sloupků zábradlí vedoucího nahoru do babiččina pokoje. Napadlo ho to, když si všiml, jaké má babička potíže najít vypínač.

Mamka Milovi nasměrovala hlavu zpátky, aby se díval na ni, a odpověděla: „Ne.“

„Ale...“

„Nenaléhej,“ řekla mamka a hned potom pevně sevřela ústa. „Nenaléhej“ byla mamčina oblíbená reakce v každé situaci.

„Ale mami – za ten požár můžu já, měl jsem se jít dolů podívat dřív.“

Byla to pravda. Každé ráno, když babička s námahou zdolala schody ze svého pokoje v podkroví dolů do kuchyně a uvařila si hrnek sladkého čaje se spoustou mléka, bylo na Milovi, aby se ujistil, že je v pořádku. Ležel v posteli a poslouchal náповědu:

1. Ťuknutí babiččina kostkovaného hrníčku, když ho sundávala ze stojánku.
2. Nasátí vzduchu a vyskočení víčka sklenice s čajovými sáčky.
3. Zarachocení zásuvky s příbory, když si brala svou oblíbenou

lžičku, tu z pravého stříbra s reliéfem na rukojeti.

4. Plnění konvice (i když se Milovi většinou povedlo nezapomenout ji naplnit už večer, protože babička měla slabá zápěstí a měla co dělat, aby váhu takového množství vody udržela v ruce).
5. Cvaknutí vypínače na konvici.
6. Ticho.
7. A potom přivádění vody do varu, pára tlačící na víčko, bubliny valící se jedna přes druhou jako pěnicí moře a pak cvaknutí, když voda začala vřít.
8. Po kroku 3 babička někdy zapoměla, že mají varnou konvici, otevřela zásuvku s rendlíky, jeden naplnila a zapnula sporák. To byl signál pro Mila, aby přehodil nohy přes okraj postele a šel dolů. Měli totiž plynový sporák a babička ho nesměla používat.

Milo nevěděl, proč ten den zvuk zásuvky s rendlíky neslyšel. Musel být ospalý, nebo byla možná babička mimořádně potichu, ale než ucítil chvění v hrudi, které mu říkalo, že ho babička potřebuje, a než začal Hamlet v garáži kvičet, protože nasál rypáčkem příliš mnoho kouře, bylo už pozdě, kuchyň byla v plamenech.

„Hlídat babičku není tvoje povinnost,“ řekla mamka.

Naklonila se a políbila Mila do vlasů. Děkala to vždycky: nejdříve mu vyhubovala a potom ho políbila. Cítil z ní spáleninu, lepkavý parfém a spánek.

„Až bude tohle všechno za námi, dovolím ti nechávat Hamleta v domě,“ řekla.

Milo se naklonil pod stůl a podrbal Hamleta mezi ušima. Teď tady směl být jenom proto, že ho požár vyděsil. Milo byl nešťastný z toho, že musí Hamlet žít úplně sám v garáži: garáž byla studená a vlhká a neměla žádná okna. Takhle by nikdo žít neměl. Jenomže kdyby si měl vybrat mezi tím, jestli Hamlet odejde z garáže, nebo jestli babička zůstane bydlet s nimi, musel by se Milo rozhodnout

pro babičku. Hamlet by to pochopil.

Mamka se dívala Milovi přes rameno na obrazovku počítače. „Nechceme nic nóbl, Milo, babičce by se to nelíbilo.“

Milo tedy zkusil zadat do Googlu *ne nóbl pečovatelské domy*, ale Google to nepochopil a odepsal: *měli jste na mysli nóbl pečovatelské domy?*

Jakmile Milo usadil babičku do bezpečí na příjezdovou cestu a jakmile šklubnutím otevřel velká garážová vrata, vytáhl Hamleta z jeho klece a dal ho babičce na starost, vrátil se dovnitř a křičel: *Hoří! Hoří! Mami! Tady hoří!*

Mamka se přiřítla po schodech dolů a vyběhla ven z domu, nenamalovaný obličej celý bílý a napuchlý. Když uviděla babičku, nezeptala se jí, jak je na tom, ani neřekla, jak se jí ulevilo, že je Hamlet v bezpečí venku z garáže, a nepochválila Mila, že všechny zachránil. Jenom pořád dokola vykřikovala vysokým hlasem: *Tak tohle je poslední kapka. Tohle je poslední kapka.*

Milo i babička moc dobře věděli, co ta zatracená poslední kapka znamená: znamená, že babička půjde do domova. Mamka zabodla okousaný růžový nehet do obrazovky počítače. „Tyhle pokoje jsou hrozně velké,“ řekla. „Babička si tam bude připadat ztracená.“

Milo tedy hledal pečovatelské domy s malými pokoji. Potom si ale vzpomněl na tu spoustu věcí, co má babička nahoře, třeba pradědečkovy dudy, jeho uniformu, krabice plné dopisů, které od něj dostala, mapu Inverary, obrázek rybářské lodě a malé rádio, a že by si je všechny chtěla vzít s sebou.

„Vůbec nic mi to nenabízí.“ Kdyby se Milovi podařilo vzbudit v mamce dojem, že to není jednoduché, možná by ustoupila.

„Ale no tak, panebože, Milo.“ Mamka zvedla oči k babiččinu pokoji a poškrábala si červené místečko na krku. Potom se naklonila a zašeptala: „Prostě najdi něco levného.“

Mamka napsala slovo **LEVNÉ** na zadní stranu obálky a strčila ji Milovi přímo před obličej, aby se neztratila v neostré části jeho zorného pole. Přejel slovo prsty: tlačila na tužku tak silně, že písmena vystupovala jako Braillovo písmo.

„Musím jít a uvařit těm hasičům trochu čaje.“

Mamka, ještě pořád v noční košili (té nabírané, co vypadala jako záclonky v kuchyni, aspoň předtím, než začaly hořet a změnily se v černé mury popadané na linoleu), spěchala zpátky dolů. Milo slyšel otevírání dvířek skříňky a šustění balíčku čokoládových sušenek. Plastová varná konvice se roztavila, takže Milo nevěděl, jak chce mamka vodu na čaj uvařit.

Milo neměl v úmyslu mamce dovolit, aby babičku strčila do nějakého domova. Bude dělat, jako že s tím souhlasí, a až se mamka uklidní, dojde jí, že babička nepatří nikam jinam než sem do toho pokojíku v podkrovní, který pro ni taťka upravil, a že Milo je tou nejlepší osobou, která se o ni má starat. Potom budou mít ty pravé Vánoce, všichni čtyři: Milo, babička, Hamlet a mamka.

Milo prolétl seznam domovů na obrazovce. Všechny se jmenovaly jako nějaká zahradní centra, třeba Žaludová chaloupka, Ptáčí háj, Bukový vršek nebo Kakací vyhlídka. To poslední jméno si vymyslel.

Milo zadal do vyhledávací *ne levné pečovatelské domy* a čekal, až se načte nová stránka.

„Už jsi něco našel?“ volala na něj mamka z přízemí.

Pach spáleniny zalezl do koberců, závěsů a stěn a Mila z toho šimralo vzadu v krku.

Zakašlal a zavolal na ni: „Skoro!“

„Dobře, až to budeš mít, dej mi telefonní čísla a já domluvim pár návštěv.“

Milo neodpověděl.

Nad ním zapraskala prkna v podlaze a potom potrubím zavibrovala pouštěná voda. Doufal, že babička nezapomene kohoutek zavřít. Jakmile bude hotov s tím praštěným seznamem, půjde nahoru a poví babičce, že v žádném případě mamce nedovolí, aby ji vykopla. Měl vymyšlený plán, jak zařídit, aby mohla babička zůstat, a ne jenom do Vánoc.

2

Lou

Lou zavřela oči. Cítila, jak Milo zadržuje dech, slyšela bzukot jeho myšlenek, viděla, jak mhouří oči na obrazovku. Sotva mu určili diagnózu, začala se cvičit v umění vidět svět stejně jako on: skrz otvor ve tvaru „o“. Přestože toho Milovu zraku tolik unikalo, bylo zvláštní, jak se to, co svou skulinkou viděl, najednou stávalo větší a ostřejší.

Potom ťuk, ťuk, ťukání jeho prstíčků do klávesnice. Zdá se, že úplně stačí pár ťuknutí, aby se pro ni našel nový domov.

Cítila rytmus jeho srdce, toho rána hodně rychlý. Měla ho na to lépe připravit, měla mu pomoci pochopit, že přišel čas, aby odešla.

Lou otevřela oči, vstala a šla se podívat oknem své ložnice. Pozorovala Sandy, která stála na příjezdové cestě, kalhotky se jí zařezávaly do tlustých válců zadnice a dělaly jí na noční košili boule. Muži v těžkých vysokých botách a žlutých helmách s lomozem tahali hadice a přitom poočku pokukovali po jejích promodralých stehnech s dolíčky.

Pan Overend, který bydlel přes ulici, pohnul ve své ložnici záclonami. Pořád jen spí, tenhle chlap, buďto spí, špehuje, nebo si hvízdá. Lou ho poslouchala už pět let a ještě se jí nepodařilo přijít na to, co to hvízdá za melodii.

A potom zvuk Sandy a jejích pantoflí na kuchyňských dlaždicích, klapity klap, jako kdyby stepovala. To děvče se pořád předvádí, a teď huláká nahoru na Mila, nutí toho chlapce, aby dělal věci, které by měl dělat Andy, kdyby tu byl.

Lou se nadechla. Bylo překvapivé, jak vysoko nahoru se pach vlhkého kouře, spálené dřevotřísky a tavících se plastů vyšplhal. Zadívala se na své ruce a otočila je dlaněmi vzhůru: její čarou života se táhly šmouhy popela.

Otřela si ruce jednu o druhou a představila si, jak ji Milo škádlí:

Moc dobrý zločinec by z tebe nebyl, babi. Necháváš po sobě spoustu stop.

Doufala, že protentokrát si Milo nevšiml, co udělala.

Udělala ale přece správnou věc, nebo ne? Rozhodný čin, něco velkého, aby Sandy přesvědčila, že musí jít. A je to správné i kvůli Milovi – jejím hlídáním už tráví strašnou spoustu času.

Najít sirky jí trvalo pořádně dlouho. A nebylo snadné trefit správný úhel škrtnutí. Ty její hloupé neohrabané prsty. Potom jí ale plamen vyskočil z rukou jako ptáček. Chytil se volného konce role papírových utěrek, bílý pták, potom černý pták s papírovými křídly, pak šedé peří popela padajícího kolem ní.

A potom Milova ruka v její, měkká, jako by byla z těsta, vyvádějí ji ven z domu.

To je dobrý, babi, všechno bude v pořádku.

Lou došla do koupelny a stoupla si k umyvadlu. Otočila kohoutkem a pozorovala, jak jí voda protéká mezi prsty a odplavuje popel do odpadu.

Pálily ji oči. Na hřbet ruky jí dopadla slza.

Drahoušek, drahoušek Milo.

Nebreč, babi, slyšela, jak ji nabádá.

Lou se podívala na svůj obraz v zrcadle. Viděla plameny, které jí tančily kolem hlavy. Jak že k tomu došlo?

Nehoda. Ano, byla to nehoda, tak to řekla hasičům.

Plynový sporák. Správně, tak.

ZAPOMNĚLA JSEM, ŽE MÁME VARNOU KONVICI, napsala do svého bloku, jelikož její hlas zůstával i nadále ztracený. *HLUPAČKA, JÁ HLUPAČKA*. A potom se z plamínku najednou stal obraz velkého plamene, náhlý závan, kus papírové utěrky ležel moc blízko.

Nehoda, ano.

Povím mamce, že jsem to byl já, řekl Milo, který věděl, jak bude Sandy reagovat. A potom jí strčil do dlaně malou bílou pilulku. Nikdy nezapomněl, dokonce ani v takové ráno, jako bylo tohle.

Nekonečné čekání na studené příjezdové cestě.

Kvílení hasičské stříkačky. Dusot těžkých bot, armáda

zaplavující dům. A potom ji pustili zpátky dovnitř, třicet dva schodů až nahoru, vzhůru kolem Milova pokoje, podél vánočních světlýlek, která pro ni rozvěsil, a pak vzhůru až do jejího pokoje pod střechou, tak jako Rapunzel.

3

Milo

O týden později Milo připoutal babičku na zadním sedadle auta a vyškrábal se vedle ní.

Položil jí do klína její blok s tužkou, pro případ, že by během prohlídky domovů chtěla něco říct. Milo babičku nikdy neslyšel mluvit nahlas, stejně ale věděl, jak její hlas zní. I když nepsala do bloku ani neseďela vedle něho, její slova mu vstupovala do hlavy, tiše a zřetelně.

„Dozadu ne, Milo,“ řekla mamka. „Potřebuju tě vpředu, abys obsluhoval ten přístroj.“ Mávla rukou směrem k satelitní navigaci přichycené k čelnímu sklu. Milo se pokusil vyměnit si pohled s babičkou, babička ale nedávala pozor. Seděla s rukama složenýma v klíně, s pohledem upřeným okénkem někam ven.

Tentýž prázdný pohled měla, už když za ní předtím Milo přišel nahoru do jejího pokoje, aby jí pomohl s oblékáním. *Na Vánoce budeš zpátky*, slíbil jí a vytáhl jí podkolenky přes lýtka. Ona se ale jen upřeně dívala na čáry ve svých dlaních.

Když se vrátil dolů, neřekl mamce, že je na koberci mokrý flek, protože babička nezavřela kohoutek.

Milo mamce neříkal ani polovinu věcí, které o babičce věděl.

Jako že se probouzí uprostřed noci, přichází k němu do pokoje a vykládá mu, že se chystá na svatební cestu do Řecka a že tam na ni pradědeček už čeká.

Nebo že někdy dostane ten opravdu zlý třes a on má strach,

že by mohla omdlít, bouchnout se hlavou o roh prádelníku a sama sebe poslat k zemi.

Babička měla na bradě lepkavou šmouhu od marmelády. Měl ji před odjezdem otřít žínkou.

„Pojedme nejdřív do toho nejlepššího,“ řekla mamka a mrkla na Mila.

Milo zadal poštovní směrovací číslo prvního pečovatelského domova z jeho seznamu. Potom protáhl paži kolem řadicí páky a ruční brzdy dozadu a dotkl se babiččiny ruky.

Její vrásčité prsty se pod jeho dlaní tráslly.

Mamka jen taktak že nenabourala do starého volva zaparkovaného před domem pana Overenda. „To pitomý auto, zabírá tolik místa a nikdo s ním nikdy nejezdí. Někdo už by ho měl konečně odtáhnout do šrotu.“

Milo vzhlédl a uviděl rozmazaný stín opírající se o okno v ložnici pana Overenda. Zajímalo by ho, jak je to dlouho, co pan Overend seděl za volantem svého auta naposledy – vlastně by ho zajímalo, jak je to dlouho, co pan Overend vůbec vyšel z domu.

Jak tak Milo pootáčel hlavou a postupně zaostřoval malou skulinkou svého zorného pole, připadalo mu, že má vlastně docela kliku, když nemusí tohle všechno vidět. Alespoň vidí jen malý kousek šedivé oblohy, šedivých chodníků a šedivých stromů bez listů. Lidem, co vidí všechno naráz, musí připadat, že je svět dozajista pohlť. Milovi stačilo pootočit hlavou, zaostřit na něco jiného a předstírat, že tam ty špatné věci vůbec nejsou.

Vybavil se mu lednový den, kdy seděl ve vyšetřovně doktora Nolana. Bylo mu příjemné dotýkat se velkého křesla s vysokou opěrkou hlavy a líbily se mu všechny ty přístroje, které mu dělaly s očima divné věci. Byla to suterénní místnost, takže v ní nebyla žádná okna. Všude po stěnách visely plakáty znázorňující, jak oči vypadají zevnitř: doktor Nolan vysvětloval, co Milovým očím chybí, a ukazoval jim všechny nervy, žíly a svaly, které vypadaly jako mapa londýnského metra, jenom zamotanější. A potom Milovi ukázal obrázek

oranžového měsíce a řekl, že tak vypadají jeho sítnice, že kvůli těm světlejším kouskům oranžové vidí jenom část světa, tu část skrz jeho skulinku. V tu chvíli začala mamka brečet, což znamenalo, že doktor Nolan musel dojít na záchod pro ubrousky, ale Milo nedokázal od oranžového měsíce odtrhnout oči. Byl tak krásný.

Milo se opřel a zadíval se nahoru do stromů. Nemohl se dočkat léta. Bude brát Hamleta na procházky do parku, což bylo vedle babiččina pokoje v podkrovní jeho nejoblíbenější místo na celém světě. Napsal si o Hamletovy papíry, o potvrzení, že nemá žádnou nemoc jako slintavku a kulhavku, která by zabila všechny ovce a krávy na farmách v okolí. Ne snad, že by v okolí Sliptonu nějaké ovce, krávy nebo farmy byly.

Když míjeli velká černá vrata do parku, přitiskl Milo nos na sklo. Za cedulí ZÁKAZ ZNEČIŠŤOVÁNÍ s obrázkem černého psa v červeném kruhu přičapnutého nad kouřící hromádkou výkalů klečel na spacím pytli nějaký člověk s rozčuchanými vlasy a hnědou kůží.

Zvedl ruce k uším, potom se předklonil a čelem se dotkl země. Dělal *polohu psa s hlavou dole* z mamčina DVD. Kvůli očím nesměl Milo dělat normální sporty, takže ho mamka někdy přinutila, aby s ní cvičil jógu. *Nechceš přece, aby ti narostla stejná madla lásky jako tvému otci*, řekla mamka a píchala přitom Mila do měkkých míst na bocích. Jenomže teď jógu necvičili už celé měsíce, ani jednou od doby, co od nich tatka odešel, a madla lásky mezitím narostla mamce a byla aspoň desetkrát větší než tatková.

Milo se otočil dozadu, stiskl babičce ruku, zašeptal: *Podívej*, a ukázal hlavou směrem k parku.

Když babička toho cvičícího člověka zahlédla, koutky úst jí vyskočily nahoru.

„Otoč se a soustřeď se na ten přístroj,“ okřikla ho mamka. „Potřebuju vědět, kde mám odbočit.“

Mamka neměla ráda hlas paní z navigace. Tatka o něm říkával, že je sexy a že ho nahazuje, jako to spouštěcí tlačítko na počítači, myslel si Milo. Takže teď nechával Milo navigaci puštěnou v tichém režimu a změny směru hlásil sám.

„Odbočka doprava po 400 metrech.“ Použil hluboký hlas, který člověk slyší při hlášení na nádraží, jenomže nikdo nemohl ocenit, jak dobře to znělo, protože jim zrovna nad hlavami přelétalo letadlo, které jeho slova přehlušilo. Takový už byl život ve Sliptonu: každých pár minut vám kvůli Boeingu 747, který se řítí po obloze, unikla část dění kolem. V dopravních špičkách se to zhoršovalo.

„Cos říkal?“ vykřikla mamka, právě když míjela ohlášenou odbočku.

4

Milo

V poledne seděli v autě před asijským obchodem, žvýkali sendviče, babička vzadu pospávala. Zatím se mamce žádné z míst z Milova seznamu nelíbilo.

„Co tohle?“ zeptala se mamka a zabodla okousaný červený nehet do poslední řádky Milova seznamu: **POMNĚNKOVÉ DOMOVY.**

V naději, že mamku přelstí, napsal Milo jméno posledního domova na samý konec seznamu co nejmenším a nejtenčím písmem. Byl to jediný pečovatelský domov, který se mu zamlouval, a tak si myslel, že by ho tam měl přidat: když už od nich babička musí odejít, měla by aspoň žít na nějakém pěkném místě. Byl z toho ale celý rozpolcený. Jestli se ten domov bude líbit i mamce, nikdy ji nepřesvědčí, aby směla babička zůstat doma.

Ve fotogalerii Pomněnkových domovů se staří lidé usmívali, nevypadali ani moc vrásčitě a procházeli se bez pomoci chodítek. Všechno vypadalo čisté, upravené a svěží a byla tam spousta obrázků moc krásné zahrady. Babička zahrady milovala. A když tam zavolal, aby domluvil návštěvu, vzala to doopravdy milá sestřička a říkala, že samozřejmě mohou přijet a že jim ona sama všechno ráda ukáže.

„Tohle je moc drahé, mami...“ Potom se Milo ohlédl dozadu na babičku, protože si vzpomněl, že různé věci vnímá, i když spí.

„Myslím, že tenhle domov se ti líbit nebude, mami.“

Mamka už ale nastartovala. „Pojedme se tam podívat.“

A ono se jí tam líbilo.

Líbila se jí sestra v bílém stejnokroji se zářivě bílými zuby a šedými vlasy sčesanými dozadu, která Mila přehlížela a mamku přivítala, jako by se už znaly. A líbilo se jí, že do pěti minut od chvíle, kdy prošli dveřmi, pověděla sestra Thornhillová mamce o splátkovém programu Pomněnkových domovů. Žádný z ostatních pečovatelských domovů splátkový program nenabízel.

„Bude vám započítána malá částka úroku, znamená to ale, že nemusíte všechno platit předem. Tím se vám zmírní finanční břemeno.“

Mamce se rozzářily oči.

Babička s Milem zůstali pár kroků za nimi.

Zezadu vypadala ta bílá ošetřovatelka jako kostlivec: vysoká, špičatá, vychrtlá. Čekal, že začne při chůzi chřestit. Ani trochu nevypadala tak, jak působila v telefonu.

Přestože byli na veřejném místě, nepouštěl Milo babiččinu ruku.

„Jako ředitelka Pomněnkového domova bydlím tady v budově, takže jsem k dispozici dnem i nocí.“

Všechno bylo křiklavě bílé, stejně jako sestra: stěny, dveře i podlahy.

„Jsme tady velmi přátelská malá komunita.“

Mamka se pořád ohlížela se slovy: „No není to pěkné?“, oči zúžené do zářících štěrbin, nebo: „Je to tak blízko, můžeš babičku navštěvovat, kdy budeš chtít.“

Milo neodpovídal a babička neposlouchala.

Potom se na konci chodby objevila nějaká paní, pod paží si nesla starý magnetofon, a z reproduktorů vyřvávala hudba, která zněla jako to album Boba Marleyho, co si dřív taťka pouštěl v autě. Stařenka poklepávala holí do rytmu reggae.

Babička ožila a prudce zvedla hlavu.

„Kdo je to?“ zeptal se Milo. Tahle paní byla zatím to nejzajímavější, co tady viděl.

„Omluvte mě, prosím.“ Sestra Thornhillová vyrazila chodbou.

Milo měl nemocné oči, zato ale mimořádně dobrý sluch. Když se od nich sestra Thornhillová vzdalovala, zaslechl přes vrzání jejích bílých plastových pantoflí, jak si pro sebe mumlá: „Hloupá ženská, dobře ví, že sem nesmí chodit.“

Milo se zadíval svou skulinkou: jakmile byla sestra Thornhillová nablízku, stařenka se otočila a dala se na ústup. Měla příjemnou usměvavou tvář s buclatými tvářemi a pletí tmavou a lesklou jako kaštánek. Když ale Milo trochu pootočil hlavou, všiml si mokré skvrny vzadu na jejích šatech. Sestra Thornhillová chňapla stařenku za loket a vedla ji směrem k ohybu chodby.

„K tomu je asi zapotřebí velká oddanost,“ řekla mamka, „když se má postarat o všechny pacienty.“

Během pár minut byla sestra Thornhillová zpátky po mamčině boku.

„To byla paní Moseleyová, ráda se toulá.“ Povzdechla si. „Takový drahoušek,“ procedila skrz sevřené rty.

Když procházeli kolem kuchyně, babička pustila Milovu ruku a vydala se k létacím dveřím.

„Copak je, babi?“ volal za ní.

Vytáhla se na špičky a nakukovala dovnitř kulatým sklem ve dveřích.

„Babi?“ Milo si šel stoupnout vedle ní. Napadlo ho, že když se lidi dívají takovým okénkem, třeba vidí svět stejně jako on.

Nad hrncem s bublající vodou stál nějaký člověk se snědou kůží, tmavými kudrnatými vlasy a tmavýma očima. Zpíval si písničku, která zněla rychle a kodrcavě a připomínala Milovi, jak zní nahrané hlasy, když je přehráváte zrychleně. Ale slova, co zpíval, nebyla v angličtině ani v žádném jiném jazyce, který kdy Milo slyšel.

Babiččina tvář se uvolnila a prvně od požáru přestala dělat tu

věc s koukáním někam do prázdna. Svezla se zpátky na paty, zavřela oči, stála tam, pohupovala se v bocích a poslouchala mužův zpěv.

„Co tam děláš, Milo? Hned přiveď babičku sem k nám!“ volala mamka z konce chodby.

Milo měl za to, že by na místech, jako je tohle, člověk neměl zvyšovat hlas. Podíval se na bílou sestru, aby zjistil, jestli se na mamku nezlobí, ale sestra se usmívala a ukazovala přitom velké bílé zuby. Její úsměv Milovi připomínal nálepky, co dostávají děti na hraní: z různě zkombinovaných úst, obočí a knírů se dají sestavit bláznivé nesouměrné obličej.

Když je babička s Milem dostihli, řekla mamka: „Všechno je dohodnuté – babička se stěhuje v pondělí.“

V pondělí? Jako že pozítří? Milo si myslel, že bude mít mraky času vymyslet plán, jak mamku přesvědčit, aby si to rozmyslela.

„Copak vy nemáte čekací listinu?“ zeptal se Milo sestry. Ve většině pěkných míst, která našel na internetu, čekací listiny měli. „Nebo formuláře, které se musí vyplnit?“

Sestra zavrtěla hlavou. „My v Pomněnkovém domově máme pro nové klienty vždycky otevřeno.“

„Klient“, tak říkal ten úředník v bance mamce, když přišla žádat o další peníze, které potřebovala na svůj salon krásy, co měla zřízený v zahradní boudě, a na splácení hypotéky. Mamka potřebovala peníze kvůli tatkově. *Tvůj táta odletěl s tou svou Courou do Abú Dhabí*, řekla Milovi, když jednoho červnového odpoledne přišel ze školy. Ještě horší bylo, že Coura byla těhotná. Táta vybral jejich společný účet v bance a prohlásil, že jsou to jeho peníze a Sandy by si měla najít práci, ve které by pro změnu nějaké peníze vydělala. Tím to bylo všechno ještě horší než zlé.

Když o tom teď přemýšlel, hlas Coury se tak trochu podobal hlasu té paní z navigace. Možná proto jí dal táta přednost před mamkou.

„A co táta?“ zeptal se Milo. „Neměli bychom zjistit, co si o tom myslí on?“

Nad hlavami jim zaburácelo další letadlo. Protihlukovou izolaci měli v Pomněnkovém domově horší než u nich doma.

Mamka hluku využila a tvářila se, že Mila neslyšela.

Milo promluvil hlasitěji. „Musíme o tom říct taťkovi, je to taky jeho rozhodnutí.“

Věděl, že zase naléhá a že se to mamce nebude líbit, jenže babička byla přece tátova babička. To ona se o něj starala, když byl malý a jeho rodiče na něj neměli čas, protože pracovali v Edinburku, a on se jí pak ujal, když jeho rodiče tvrdili, že jsou sami moc staří na to, aby se o starou paní postarali. Taťka ji miloval a taky chápal, jak moc znamená pro Mila.

Milo věděl, že není správné, aby si to myslel, občas si ale přál, aby do Abú Dhabí odletěla mamka a taťka zůstal tady ve Sliptonu.

„Táta na tohle nemá čas,“ odsekla mamka.

Mamka podala sestře Thornhillové ruku a pořád dokola jí děkovala, což Milovi připadalo pořádně hloupé, protože jí přece za to, že sem babička přijde bydlet, budou platit.

„Smí sem domácí mazlíčci?“ zeptal se.

Sestra koukla dolů na Mila. Její nalepovací úsměv se odloupil a spadl na podlahu.

Mamka škusbla Milovou paží.

„Bohužel ne,“ řekla sestra Thornhillová.

Pokud tady má babička zůstat, než Milo přijde na způsob, jak ji odtud dostat, chtěl, aby u sebe měla Hamleta.

Mamka o tom sice nevěděla, ale Hamlet trávil s babičkou v jejím pokoji v podkroví spousty času. Když byla babičce zima, Hamlet to vycítil a přitulil se blíž, a když dělala divné věci, jako že si mačkala sprchový gel na zubní kartáček (a celou věčnost se jí pak dělala pěna u pusy) nebo že si brala rádio do vany (a mohl ji zabít elektrický proud), Hamlet začal chrochtat a kvíčet, dokud se buď nevzpamatovala a neuvědomila si, co dělá, nebo dokud ho neuslyšel Milo a nepřišel nahoru dát všechno do pořádku.

To Hamlet zjistil, že hoří. Měl čich daleko citlivější než pát-

rací psi, takže když ucítil kouř, kvičel jako zběsilý, dokud se Milo neprobudil, nesešel dolů a nenašel babičku, jak stojí nad sporákem.

Kromě toho by se babička s Hamletem necítila tak sama uprostřed bílých stěn, mezi těmi bílými lidmi s jejich bílými zuby, bílými uniformami a vrzajícími bílými pantofli.

„Myslím, že jsme pro babičku našli dokonalé místo, co říkáš, Milo?“ zeptala se mamka v autě cestou domů. „Věděl jsi, že mají Pomněnkové domovy po celé zemi?“

Milo pokrčil rameny. Znělo to trochu podezřele, jako by to byl spíš řetězec na prodej pizzy a ne místo, kde se dá žít. Vzal babičku za ruku a stiskl ji pevněji než kdy dřív.

5

Tripi

Hloupé anglické jídlo! říkal si Tripi v duchu, když zvedal hrnec vařených brambor ze sporáku.

Odnesl brambory ke dřezu a vyklopil je do cedníku. Pára se mu vyvalila do obličeje a páčila ho v očích. Uskočil stranou a nacákal vodu na podlahu.

„Kristepane, buďte přece opatrní!“ Anglická slova z úst sestry Thornhillové padala jako cihly. „Myslela jsem, že snad máte být kuchař s praxí, ne?“

Tripi *byl* kuchař s praxí, jen neměl praxi ve škrábání, krájení a vaření brambor čtyřicet hodin denně. Brambory a maso, které vypadalo jako stará podešev zapomenutá na slunci. Brambory a řídké, ohřívané dušené maso z konzerv, co objednala. Brambory a předvařená zelenina ve světle mechově zelené barvě, která mu připomínala barvu uniforem, jaké v Sýrii nosili rebelové. Ze všech sil se snažil z těch ingrediencí něco vykouzlit, jeho schopnosti ale nebyly neomezené.